

8. Chương 08

Cuộc trổ tài của Tiểu Long trong vườn nhà Thùy Vân thành công ngoài mong đợi. Những cú ném thiện nghệ của nó đã làm hai cô bé lát mắt.

Thùy Vân bị cuộc biểu diễn của Tiểu Long chinh phục hoàn toàn. Trước khi chia tay, nó khẩn khoản mời:

- Hôm nào anh đến ném xoài cho em xem nữa nhé!

Tiểu Long dể dãi:

- Được thôi!

Và nó nổi hứng ba hoa:

- Anh sẽ ném trụi hết cây xoài nhà em!

Thùy Vân mỉm cười:

- Anh cứ tha hồ!

Cũng như Thùy Vân, buổi chiều hôm đó đối với nhỏ Oanh là buổi chiều tuyệt đẹp. Trên đường về, nó ngồi đằng sau xe cứ xuýt xoa:

- Anh ném tài ghê!

Tiểu Long sững phỗng mũi:

- Còn phải nói! Tao tập hết cơm hết gạo mà lại!

Tự bao giờ, Tiểu Long đã lấy cái tính huênh hoang của Quý ròm. Nhưng nó không hề biết. Vì vậy khi nhỏ Oanh lại chép miệng trầm trồ:

- Bữa nay nhỏ Thùy Vân phục anh sát đất!

Tiểu Long liến khoái chí hỏi:

- Thế mày có phục không?

- Phục.

Nhỏ Oanh mau mắn đáp. Rồi ngẫm nghĩ một hồi, nó nói thêm:

- Nhưng tài nghệ như anh mà chỉ có hai người phục thì ít quá!

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Chứ mày muốn ai phục tao nữa?

- Tất cả tụi bạn em.

- Thì mày đi mà kể với tụi nó!

- Xí! Em kể sức mấy tụi nó tin!

- Thì mày bảo nhỏ Thùy Vân làm chứng cho mày!

- Nhỏ Thùy Vân có làm chứng, tụi nó cũng không tin đâu! Tụi nó sẽ tưởng em với Thùy Vân toa rập với nhau!

Tiểu Long liếm môi:

- Chứ làm sao tụi nó mới tin?

- Anh phải đi cùng em tới nhà từng đứa để biểu diễn! - Rồi nhỏ Oanh hân hoan liệt kê - Nhà nhỏ Đào có cây mận nè, nhà nhỏ Hương có cây lê-ki-ma nè, nhà nhỏ Mỹ Hạnh có cây Ổi nè...

Nhỏ Oanh kể tới đâu, mặt Tiểu Long tái đi tới đó. Sém tí nữa, nó đã đâm sầm vào gốc cây bên đường. Nếu không phải đang lái xe thì nó đã đưa tay lên bịt hai tai lại rồi.

- Thôi, thôi, đủ rồi! Đừng kể nữa! - Cuối cùng, Tiểu Long khổ sở kêu lên.

- Sao lại thôi? - Nhỏ Oanh chừng hững - Em còn ba mươi mấy đứa bạn nữa mà!

Mặt Tiểu Long nhăn như bị:

- Nếu tao đi ném đủ hết các cây ở nhà tụi bạn mày, lúc đó chắc tao già cỗi đẽ như ông nội ở ngoài quê rồi!

- Anh chỉ nói! - Nhỏ Oanh cười khúc khích - Làm sao anh già bằng ông nội được!

- Chứ còn gì nữa! - Tiểu Long chưa hết quạu quọ - Với lại người ta chỉ ném những trái mọc tuốt trên cao thôi, chứ thấp lè tè như trái Ổi thì thò tay ra hái chứ ném làm gì cho nhọc xác!

Nghe ông anh nói cũng có lý, nhỏ Oanh đành nhân nhượng:

- Thế thì em chỉ tính những đứa nhà có trồng loại cây cao thôi!

Và sau một hồi nhủu mày tính toán, nhỏ Oanh kê ra bảy đứa bạn, trong đó có ba đứa trồng mận, hai đứa trồng lê-ki-ma, một đứa trồng vú sữa và một đứa trồng táo. Bảy cây đó, cây nào trái cũng mọc tít trên cao, Tiểu Long không có cơ hội thoái thác. Nó đành chép miệng:

- Nhưng tao nói trước, tao không có đi ngay đâu đấy! Hôm nào thật rảnh rồi thì tao mới đi cùng mày được!

Mặc dù cáu kỉnh vì bị rơi vào kế "dụ địch" của nhỏ Oanh, trong thâm tâm Tiểu Long vẫn cảm thấy thỏa mãn vì tài nghệ của mình được công nhận. Và nó đâm ra tự tin hơn nhiều.

Quý rơm không biết tất cả những điều đó nên nó rất đỗi ngạc nhiên khi nghe Tiểu Long bất thần tuyên bố:

- Chủ nhật tuần sau tao với mày sẽ đi Đầm Sen!

Trước đây cứ mỗi lần nghe Quý ròm nhắc tới chuyện quay lại Đầm Sen, Tiểu Long đều viện hết lý do này đến lý do khác để trì hoãn. Vậy mà hôm nay nó tuyên bố chắc nịch như thế bảo Quý ròm không trố mắt lên sao được!

- Chủ nhật tuần sau? - Quý ròm vẫn chưa tin vào tai mình.

- Ừ.

- Đi ném lon?

- Ừ.

Thấy bạn mình gật đầu lia, Quý ròm đâm tò mò:

- Bộ mày luyện thần kinh mày thành thép rồi hả?

- Chưa! - Tiểu Long thu năm tay quệt mũi - Nhưng dù sao tao cũng phải đi! Không thể đợi lâu hơn được!

- Sao vậy?

Tiểu Long tặc lưỡi:

- Tao sợ mình chần chờ, con gấu bông đó sẽ bị người ta mua mất!

- Mua sao được mà mua! - Quý ròm kêu lên - Đây là trò chơi chứ có phải cửa hàng đâu!

Tiểu Long nhún vai:

- Biết đâu được!

Thoạt đầu Tiểu Long định kể thật hết cho Quý ròm nghe. Rằng sở dĩ nó quyết định quay lại Đầm Sen bởi vì qua cuộc trò chuyện ném xoài lần thứ hai ở nhà nhỏ Thùy Vân vừa rồi, nó có cảm tưởng lần này nó sẽ không thua cuộc trước người đàn ông râu rậm nữa. Rằng hôm qua nó ném hay đến mức em gái nó và nhỏ Thùy Vân phải phục lăn. Nhỏ Thùy Vân còn mời

nó khi nào rảnh đến biểu diễn ném xoài cho nhỏ coi, ném trụi hết cả cây xoài bảo bối trong vườn nhỏ cũng được. Còn em gái nó thì tha thiết mời nó đi ném mận, ném vú sữa, ném lê-ki-ma, ném táo giùm cho các bạn trong lớp.

Nhưng sau khi suy đi nghĩ lại, nổi háo hức trong lòng Tiểu Long xẹp dần. Mục tiêu tối hậu của nó là ném đồ năm chồng lon liên tiếp trong gian hàng trò chơi của người đàn ông râu rậm chứ không phải là ném các thứ trái cây vặt vãnh kia. Dù tài nghệ của nó có giỏi đến mức ném rớt cả... mặt trăng nhưng vẫn không thắng nổi cuộc thách đấu ở gian hàng ném lon để đem được con gấu bông về cho em gái nó thì tài nghệ đó cũng xem như vô dụng. Quý ròm thừa hiểu điều đó. Chính vì vậy mà Tiểu Long ngẩn ngại. Khoe người này khâm phục người kia ngưỡng mộ mà làm gì nếu chủ nhật tới đây, nó lại trở về với hai bàn tay trắng như mọi lần. Lúc đó lại thêm cố cho Quý ròm trêu chọc và chế giễu.

Thấy Tiểu Long im lặng, Quý ròm cũng im lặng theo. Nó đang vẫn vơ nghĩ đến "cuộc chiến đấu" sắp tới của bạn mình.

- Nè, - Một lát, Tiểu Long hăng giọng nói, nó sợ Quý ròm nghĩ ngợi rồi đâm ra thắc mắc lung tung nên tìm cách chuyển đề tài - Chiều mai mày đi chơi với tao không?

- Đi đâu?

- Ra bến xe Bình Triệu! - Tiểu Long đáp, rồi không đợi Quý ròm hỏi tiếp, nó chép miệng giải thích - Chú tao ở ngoài quê mới vô chơi. Chiều mai ổng về. Tao phải chờ ổng ra đó đón xe đò.

Quý ròm nheo mắt:

- Bình Triệu có gì mà chơi?

Tiểu Long năn nỉ:

- Thì mày đi với tao cho vui! - Đang nói, nó bỗng sáng mắt lên - À, gần đó có công viên Văn Thánh! Đợi chú tao lên xe xong, tao với mày chạy qua

đó chơi!

Nghe nói đi chơi công viên, Quý ròm đồng ý ngay. Nó cười hì hì:

- Đi thì đi!

Chiều hôm sau, Tiểu Long chở ông chú, Quý ròm chở túi hành lý và giỏ trái cây, cả hai lộc cộc đạp ra bến xe Bình Triệu.

Bến xe rộng mênh mông, từ cổng vào phòng vé phải qua một quãng dài. Cơ man là người. Cơ man là hàng hóa. Tất cả chen chúc, gồng gánh, đẩy kéo, trông ngợp cả mắt. Tiếng gọi nhau í ới, tiếng rao quà lạnh lạnh, tiếng la hét chửi rủa và hàng chục loại âm thanh không rõ nguồn gốc khác, tất cả quện vào nhau tạo nên một sự huyền não đáng kinh hãi.

Tiểu Long một tay dắt ông chú, một tay xách giỏ trái cây, đi thẳng lại chỗ bán vé. Ông chú nắm chặt tay cháu, tay kia ôm khư khư túi hành lý trước ngực, lật đật rào bước theo.

Quý ròm đứng ngoài giữ xe, chờ mãi mới thấy Tiểu Long một mình đi ra.

- Chú mày lên xe rồi hả? - Quý ròm thở phào, hỏi.

- Ừ, bây giờ tao với mày chạy qua công viên Văn Thánh.

Tiểu Long vừa nói vừa cầm lấy ghi-đông. Quý ròm cũng hấp tấp phóng lên xe:

- Tao với mày đạp cho lẹ! Ở đây thêm một lát chắc tao xỉu mất!

Tiểu Long gật gù:

- Yên chí! Lát nữa tới Văn Thánh, mày sẽ khỏe ra liền!

Nào ngờ hai đứa mới ra khỏi cổng, vừa quẹo phải được một quãng, đã nghe có tiếng la thất thanh "Cướp! Cướp".

Cả hai chưa kịp hiểu ra chuyện gì, bỗng nghe có tiếng chân chạy huỳnh huých phía sau rồi nhoáng một cái, một gã thanh niên phóng vụt qua. Đuổi theo sau là một người phụ nữ mặt mày hốt ha hốt hải, vừa chạy vừa cầu cứu một cách tuyệt vọng.

- Chắc là giật dây chuyền!

Tiểu Long quay lại nói với Quý ròm. Rồi với phản ứng nhanh nhẹn của con nhà võ, nó phóc xuống khỏi xe, mím môi rượt theo gã thanh niên.

Sau một thoáng ngỡ ngàng, Quý ròm cũng vút đại chiếc xe bên lề đường, ba chân bốn cẳng đuổi theo.

Trong thoáng mắt, Tiểu Long đã vượt qu người phụ nữ và rút ngắn khoảng cách với gã thanh niên phía trước.

- Đứng lại! Đứng lại!

Tiểu Long vừa chạy vừa ngoác miệng hét lớn. Nhưng gã thanh niên vẫn giả điếc, cứ cắm đầu phóng thục mạng.

Thấy vậy, Tiểu Long điên tiết. Nó nghiêng chặt răng, cố guồng mạnh đôi chân.

Khổ nỗi, gã kia không phải tay mơ. Tốc độ của gã gần như ngang ngửa với Tiểu Long, chỉ kém một chút xíu. Vì vậy phải rất khó nhọc Tiểu Long mới có thể nhích lại gần gã. Còn Quý ròm thì khỏi nói, nó let đẹt hít bụi tít đằng sau.

Đang hăm hở rượt theo đối thủ, Tiểu Long bỗng điếng hồn khi nhìn thấy ngõ hẻm trước mặt. Nó thừa hiểu một khi gã thanh niên đã lẫn được vào đó thì coi như không còn cơ hội tóm được gã nữa. Ở các khu lao động như thế này, các ngõ hẻm bao giờ cũng có hàng trăm góc ngách chằng chịt như bát quái trận đồ, bọn đạo tặc đã chui vào đó hết như lươn chui xuống bùn, có thánh mới mò ra!

Gã kia dường như cũng chỉ đợi có vậy. Sắp đến con hẻm, gã đột ngột tăng tốc, bứt khỏi Tiểu Long thêm một quãng.

Đang lo lắng và sốt ruột chưa biết làm sao, óc Tiểu Long vụt lóe lên một ý nghĩ. Nó vội dừng chân lại.

Đang lệt bệt thở dốc phía sau, Quý ròm bỗng trở mắt kinh ngạc, không hiểu tại sao đang rượt ngon trớn, thằng bạn mình tự dừng lại khựng lại. Nhưng đến khi thấy Tiểu Long vội vã móc quả bóng nỉ trong túi ra thì nó hiểu ngay. Tuy vậy, Quý ròm vẫn theo dõi hành động của bạn mình bằng ánh mắt ngờ vực. Nó không tin là quả bóng chỉ chuyên dùng để ném xoài ném mận kia lại có thể "sát thương" được đối thủ.

Tiểu Long cũng ở trong tâm trạng nghi hoặc như Quý ròm. Cho đến khi cầm quả bóng trên tay, nó vẫn không thực sự tin tưởng về hiệu lực của thứ "vũ khí" bất đắc dĩ này. Nhưng đây là biện pháp cuối cùng, chẳng còn cách nào khác.

Tiểu Long rùn mình lấy thế và nheo mắt lại. Gã thanh niên lúc này đã chạy thêm được một đoạn và cách Tiểu Long gần mười mét. Chỉ cần ba cú phóng người nữa là gã đã có thể ung dung chui tọt và hẻm.

Tiểu Long cắn môi hít vào một hơi và vùng mạnh tay. Nó dồn hết sức mạnh vào cú ném nên quả bóng lao đi nhoang nhoáng. "Bốp" một tiếng, quả bóng đập ngay vào cằm chân gã thanh niên.

"Ui da", gã bật kêu lên và lão đảo chúi người tới trước. Chĩa trong tích tắc đó, Tiểu Long đã vượt lên. Và khi gã vừa kịp lấy lại thăng bằng thì cánh tay cứng như thép của Tiểu Long đã chẹt ngang cổ gã.

Chưa đầy một phút, một đám đông đã bu quanh "hiện trường". Ai nấy đều bàn tán xôn xao về sự dũng cảm của Tiểu Long và Quý ròm, đặc biệt là về cú ném thần sầu của Tiểu Long. Nhất là mấy đứa nhóc. Chúng cứ xuýt xoa:

- Ảnh ném cứ y như trong phim!

- Còn "độc chiêu" hơn cả Hoàng Phi Hồng!

Khiến Tiểu Long sướng mê tơi.

Người phụ nữ nạn nhân nhận lại sợi dây chuyền từ tay Tiểu Long với vẻ mặt xúc động và chưa hết thảng thốt. Chị cảm ơn Tiểu Long và Quý ròm rời rít và hỏi xin địa chỉ của hai cậu bé để hôm nào đến đền ơn nhưng cả Tiểu Long lẫn Quý ròm đều từ tốn lắc đầu:

- Chuyện nhỏ mà, có gì đâu cô!

Ba anh công an xuất hiện ngay sau đó.

- Chuyện gì vừa xảy ra thế?

Một anh hỏi, mặc dù nhìn thoáng qua tình hình trước mắt, anh đã có thể đoán ra phần lớn sự việc.

Không đợi hỏi đến lần thứ hai, người phụ nữ bị giật dây chuyền nhanh nhẹn tường thuật lại toàn bộ câu chuyện.

Những người đứng chung quanh cũng háo hức góp phần không kém. Hễ mỗi lần người phụ nữ ngừng lại lấy hơi, ba, bốn người lại lật đật giành nhau "bổ sung", người nào cũng cố gân cổ để át giọng người bên cạnh.

Sau khi nắm rõ diễn biến câu chuyện, một anh sĩ quan công an, có vẻ là người chỉ huy, đưa mắt nhìn Tiểu Long, mỉm cười hỏi:

- Em là vận động viên ném bóng phải không?

- Dạ không ạ! - Tiểu Long lí nhí.

Câu trả lời của Tiểu Long khiến anh công an ngạc nhiên:

- Thế tại sao em ném bóng tài như vậy?

Tiểu Long liếm môi:

- Dạ, nhờ em tập! Ngày nào em cũng tập ném!

- Tập ném à? - Đôi mắt anh công an càng mở to - Để làm gì thế?

Tới đây thì Tiểu Long cà lăm, không biết trả lời như thế nào. Nó cảm thấy cái mục đích tập ném bóng của nó rất là kỳ khôi. Điều đó nó chỉ có thể kể với những đứa bạn thân như Quý ròm và nhỏ Hạnh. Ngay cả với anh Tuấn và anh Tú, nó cũng không dám tiết lộ, huống gì với người lạ!

Thấy Tiểu Long ấp a ấp úng, Quý ròm nhanh nhẩu đỡ lời giùm bạn:

- Bạn Tiểu Long tập ném bóng vì thương em gái đấy ạ!

Lời giải thích vắn tắt của Quý ròm càng khiến anh công an không hiểu gì cả. Anh chớp chớp mắt:

- Vì thương em gái? Là sao?

Chợt nhận ra câu nói không đầu không đuôi của mình, Quý ròm bẽn lễn gãi tai:

- Là như thế này này...

Rồi bất chấp cái nháy mắt ra hiệu ngăn cản của Tiểu Long, Quý ròm nhanh nhẩu kể lại câu chuyện thầm kín của bạn mình, bắt đầu từ cái buổi chiều nó bắt gặp Tiểu Long ngồi thẩn thờ một mình trên chiếc ghế gỗ sau vườn...

Câu chuyện về Tiểu Long khiến những người có mặt đều cảm động.

- Thôi, được rồi! - Cuối cùng, anh sĩ quan công an tặc lưỡi nói - Bây giờ thì các em đi theo anh về đồn!

Quý ròm tái mặt:

- Để làm gì ạ?

- Thì về đó rồi sẽ biết! - Giọng anh công an úp mở.

Mặc dù bắt gặp nụ cười thân thiện trên môi người đối diện, Quý ròm vẫn không yên tâm. Nó chẳng rõ trò chơi ném lon mà tụi nó tham gia có bị coi là cờ bạc và liệt vào những hành vi phạm pháp hay không.

So với Quý ròm, Tiểu Long bình tĩnh hơn nhiều. Nó hờ hững theo chân các anh công an, chẳng lộ vẻ gì quan tâm hay lo lắng. Đầu óc nó mãi nghĩ đến ngày chủ nhật sắp tới, ngày mà nó hẹn với Quý ròm quay lại Đầm Sen. Câu chuyện Quý ròm vừa kể nhắc với nó rằng mục tiêu quan trọng nhất của nó vẫn đang còn ở phía trước.

Mãi bận bịu với nỗi day dứt trong lòng, Tiểu Long không nhìn thấy anh sĩ quan công an vừa bước vào phòng làm việc đã nhấc điện thoại gọi đi đâu đó. Cuộc đối thoại giữa các anh công an với gã tội phạm và người phụ nữ bị giật dây chuyền ở chiếc bàn kế đó, nó cũng chỉ nghe loáng thoáng. Chỉ đến khi biên bản đã được lập xong, người phụ nữ ra về và gã thanh niên đã được áp giải đi đâu đó, Tiểu Long mới giật mình khi nghe gọi tới nó.

- Các em lại đây! - Anh sĩ quan công an ngồi sau chiếc bàn, nói bằng giọng điềm đạm.

Đến lúc này, Tiểu Long mới bắt đầu hoang mang. Nó chẳng hiểu chuyện gì sắp xảy ra với hai đứa nó. Vừa bước lại chỗ chiếc bàn, Tiểu Long vừa hồi hộp liếc về phía Quý ròm, thấy thằng này mặt mày cũng xanh lè xanh lét.

Thấy hai cậu bé có vẻ căng thẳng, anh công an mỉm cười trấn an:

- Các em chờ cho một chút! Chẳng có gì đáng lo đâu!

Anh công an vừa nói xong thì cửa phòng xịch mở. Hai người bước vào, một người cầm máy quay phim, người kia cầm một chóa đèn cực lớn.

Tiểu Long quay sang Quý ròm, hỏi nhỏ:

- Chuyện gì vậy mày?

Quý ròm chưa kịp đáp thì anh công an đã lên tiếng. Anh nhìn thẳng vào mặt Tiểu Long:

- Bây giờ anh hỏi câu gì em trả lời câu này! Cứ kể đúng như sự thật, rõ ràng, bình tĩnh, hết như đang trò chuyện với bạn bè vậy! Sao, được không?

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Được ạ!

- Hay lắm! - Anh công an gật gù - Thế thì chúng ta bắt đầu!

Ngay lập tức, hai người vừa mới tới bật đèn chiếu sáng và chĩa ống kính quay phim về chỗ chiếc bàn.

Tiểu Long liếc đôi môi khô khốc và nhìn thẳng vào anh công an, trân mình chờ đợi.

Thoạt đầu, anh công an hỏi về tình huống xảy ra ngoài bến xe, về động cơ thúc đẩy Tiểu Long và Quý ròm không nể nguy hiểm đuổi theo tên cướp giết. Tiếp theo anh hỏi về tài nghệ ném bóng của Tiểu Long, về nguyên nhân nào đã thúc đẩy nó rèn luyện được trình độ như vậy.

Nói chung, những câu hỏi không khó như Tiểu Long nghĩ. Nó trả lời mạch lạc, suôn sẻ và tự nhiên. Quý ròm ngồi bên cạnh nghiêm nghị theo dõi, khi nào thấy bạn mình lúng túng hoặc quên chi tiết này chi tiết nọ, nó lại nhiệt tình lên tiếng nhắc.

- Tốt lắm! - Kết thúc buổi quay phim, anh sĩ quan công an xoa xoa tay, về hài lòng.

Tới đây, Quý ròm không thể kiên nhẫn hơn được nữa. Nó gãi đầu, hỏi:

- Thưa, quay phim để làm gì thế ạ? Có phải để đưa vào hồ sơ vụ án không?

- Ô không! - Anh công an bật cười - Đây là chương trình người tốt việc tốt trong phong trào Ổn định an ninh trật tự trên đường phố của Đài truyền hình! Tối thứ sáu này, lúc 9 giờ, các em nhớ mở ti-vi đón xem!